

taller de creació

Quatre estudiants de filologia i el comte Arnau
MARAGALL A GIRONA

Telm Terradas Artigas (Girona, 1988) actualment viu a Celrà i intenta acabar filologia catalana. Toca el baix en un grup de rock.

El jove Maragall

Fa temps vaig inventar-me un personatge amb un xic de mi, un poc de *punk*, molta més nit, bohèmia i aventura. El vaig posar en un cotxe –en realitat el de sa mare– per fer-lo fugir, frenètic, dels foscos afores d'una ciutat decadent. Avançant per hores intempestives, tornava a casa, vivint, en una alba freda i aturada, un patiment graduat, un turment periòdic de cap de setmana. I me'l vaig imaginar rumiant. «Una alineació de futbol, una marca de birra, un acord distorsionat, un trosset més de cuixa, un minut més de llit». El vaig crear amb ganes de tot però amb falta de fam; amb restes de cultura pop i amb orgull de ser independent; amb esperit nacional però conservant casa seva. Li vaig donar una llar amb una mare mòdica que ell no gosava abandonar ni contradir, una feina temporal de polígon industrial i una barra immensa per comprar drogues amb els diners de l'atur.

> **Il·lustracions:** Núria Vancells Flotats (Barcelona, 1965).

És professora de dibuix i il·lustradora.

I passava observant la Devesa quan es va produir el canvi. Era l'any Maragall i guardava, en algun racó del seu cervell maltractat, un vers tret d'un cartell publicitari que li havia de despertar la nova vida. Em va venir a veure un dia i em va explicar com s'ho havia fet per deslliurar-se de mi: observant la natura. Em va descriure el que havia descobert tot mirant els plataners napoleònics: milers d'anys que s'escolen en la caiguda lenta però incessant de les fulles. Li havia sortit la vena tendra. Després d'aquesta visió aconseguí defugir la mala vida que jo li havia receptat. Va començar a sentir-se creador (fet que em relegava a una segona divisió) i va intentar treure profit d'aquella petja divina de la natura que li inspirava un reguitzell de tot. Maragall era pertot arreu, era la veu que li deia que es girés vers el paisatge per trobar-hi la bellesa. Però Maragall era també el que *ell* volia que fos.

La segona visita va ser més violenta. Ja ho havia llegit tot, digué ell, i m'havia calat. M'acusava de no veure més enllà del meu front, de voler crear històries de joves incrèduls sense tenir en compte el costat més espiritual, l'essència natural de les coses. Em va entonar el *Cant dels joves*, titllant-me de *tempesta*, veient-se com a *aucell*. Volia trobar final a la seva *Oda infinita* i esperava la veu, deslligada de racionalitat, que li dictés tot des de les profunditats recòndites del seu sentiment.

Vaig dir prou. N'estava ben tip de tant de cant, retòrica i poètica revolucionària. Fent una calada fonda vaig agafar el manyoc de paper que em parlava i el vaig fotre a les escombraries. Sota un fum espès, relaxat, vaig jurar deixar d'escriure sobre extrems i, encenent-ne un altre, vaig reafirmar-me com a fanàtic del badar i l'anar fent.

Maria Puig Parnau és de Madremanya, té 22 anys i estudia quart de filologia catalana a la Universitat de Girona.

Un reflex al vidre

La tia Joana és aquí, al llit, a les sis de la tarda. No la puc mirar; no l'he anat a veure des que la vam portar aquí, i ara que hi sóc no la puc mirar. Miro per la finestra. Més enllà dels vidres, els llums de Girona ja estan encesos: els dels cotxes, els de les cases. A fora fa la fred del mes de desembre; aquí dins, una calor pesadíssima i pastosa.

I jo no la puc mirar. No em puc ni girar. No és la tia, no ho és, no és una persona. És un reflex al vidre de la finestra, només un reflex. Ara és vella, vellíssima, seca, xuclada. Xuclada de tot. La tia havia estat la dona més forta de tot el poble, havia estat la dels rosers més florits i la dels matins més matiners. I la de la millor escudella, amb farigola. I la més tossuda. Que tossuda! Si encara fos ella, ara protestaria. Només és un reflex al vidre de la finestra.

Tia, no sé què fer-hi, aquí. Em sents? Aquí dins em marejo, fa calor i tot fa pudor de massa net. Estic clavada de cara a la finestra. No ploro pas. Ja sé que de petita sempre tenies feina a aturar-me la plorera; tranquil·la, només és una de sola, una llàgrima regalimant galta avall. Des de la finestra veig Girona. Les parets de pedra i les teules velles de la finestra de casa teva no hi són. Ho enyores, no, des d'aquí? Enyores casa teva, la teva vida. Te'n recordes, de casa teva?